

1. Te - ben - ned bíz - tunk e - le - i - től fog - va,
U - ram, té - ged tar - tot - tunk haj - lé - kunk - nak!
Mi - kor még sem - mi he - gyek nem vol - ta - nak,
Hogy még sem ég, sem föld nem volt for - mál - va,
Te vol - tál, és te vagy, e - rős Is - ten,
És te meg - ma - radsz min - den i - dő - ben.

2. Az embereket te meg hagyod halni, / És ezt mondd az emberi nemzetnek: / Légyetek porrá, kik porból lettetek! / Mert ezer esztendő előtted annyi, / Mint a tegnapnak ő elmúlása / És egy éjnek rövid vigyázása.
3. Elmúlni hagyod őket oly hirtelen, / Mint az álom, mely eltűnik azontól, / Mihelyt az ember felszerken álmából, / És mint a zöld füvecske a mezőben, / Amely nagy hamarsággal elhervad, / Reggel virágzik, este megszárad.